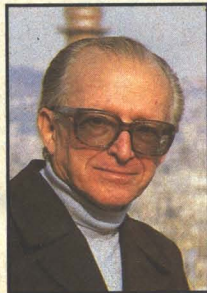

A

Tergiversar les coses

darrereries del proppasat mes de gener, el Síndic de Greuges de Catalunya, el senyor Frederic Rahola, va dir en unes declaracions fetes públiques que considerava que la majoria de catalans no senten hostilitat contra els treballadors estrangers.

Aquestes manifestacions coincidien amb una campanya sorda, insidiosa, que és sospitadament mantinguda amb una tenacitat que desperta suspicàcies. Segons ella, resultaria que els catalans som racistes: no tan sols ens acusen d'accions adverses a grups d'africans, sinó també contra col·lectivitats gitanes, tot insinuant —mig de passada, com aquell qui no vol la cosa— que discriminem igual-

ment altres conjunts d'immigrants o d'exiliats. És una acusació greu, que a més de calumniar-nos acabaria per obligar-nos a pagar el beure. Si arribés a tenir èxit, posaria en perill una convivència que ens és indispensable i que, fins ara, s'ha mantingut sortosament. La divisió de Catalunya en comunitats antagòniques seria un drama, un seriós obstacle en el ja prou difícil camí de la nostra llibertat, que som a mig recórrer o potser encara una mica menys. Representaria un triomf per als nostàlgics somiadors d'imperis desapareguts o en trànsit de desaparèixer.

El repàs, ni que sigui superficial, dels mil anys d'història coneguda que ara ens disposem a celebrar, posa de manifest que Catalunya ha estat un país de pas, d'hostes temporals o permanents, de visitadors i, en les èpoques més tristes, d'ocupants que l'han odiada. Mal aniria si no n'haguéssim après alguna cosa. Però no cal remuntar-se a segles enrera per constatar que si hi ha hagut humiliats i ofe-

sos hem estat nosaltres. Molts ciutadans encara vivents recorden els insultants *perros catalanes* i *hable usted en cristiano*, motivats per una animadversió que no té res a veure amb el racisme.

El racisme, a més de abominable, és d'una estupidesa flagrant. Que uns blancs (sovint desnerits en comparació amb allò que blasmen) qualifiquin de raça inferior uns negres que compten amb magnífics exemplars de l'espècie humana, d'una esplèndida perfecció física, és, pel cap baix, grotesc. I val més no parlar de superioritats intel·lectuals, perquè tots tenim prou feina.

Jo crec, i ho he dit repetidament, que el color de la pell no ha estat la causa determinant dels conflictes qualificats de racials. Més aviat ha servit d'excusa per provar de justificar abusos i expoliacions censurables. En canvi, estic convençut que la diferència de costums sí que pot enfrontar grups humans, fins i tot pertanyents a una sola mateixa nacionalitat.

Però també hi ha altres motius que originen problemes inquietants. En aquesta Europa que desitgem unida en un futur pròxim, caldrà que quedi ben garantit el dret de lliure circulació. Tanmateix ¿es podrà assegurar a tot arreu el dret de lliure residència, quan costa tant de trobar habitatge al lloc on s'ha nascut? Pel que fa al dret al treball, no sé pas com es podran resoldre els desplaçaments col·lectius, de gent empesa a oferir mà d'obra barata. No crec que cap moviment obrer progressista, conscientment organitzat, pugui deixar de considerar-ho com a competència deslleial, que només pot afavorir les classes explotadores.

Tornant al nostre Síndic de Greuges, Frederic Rahola digué als representants dels col·lectius africans que, per poder atendre el que reivindiquen, caldria modificar la llei d'estrangeria, una facultat que no té el nostre govern autonòmic. D'acord amb la Constitució vigent, només ho pot fer el govern central. És trist, per tant, que se'ns faci a nosaltres el penjament de racistes en problemes que no tenim jurisdicció per a resoldre.